Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX
nr. 43 (673)
joi 23 octomb.
1958
8 pag.
30 bani

Citiți în acest număr:

Vizita prietenească a delegației de partid și guvernamentale a R.P.R. în R. Cehoslovacă

Au început convorbirile oficiale dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale R.P.R. și R. Cehoslovace

La invitația Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia, luni dimineața, a sosit la Praga — Capitala Republicii Cehoslovace, delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Romîne, în frunte cu tov. Gh. Gheorghiu-Dej. Pe peronul gării din Praga, delegația a fost întîmpinată de tov. Antonin Novotny, prim secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, președintele Republicii Cehoslovace, de conducători ai partidului și guvernului R. Cehoslovace. Tovarășii Antonin Novotny și Gheorghe Gheorghiu-Dej au rostit cuvîntări.

Luni după-amiază la Palatul Hrad din Praga au început convorbirile oficiale dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale Republicii Populare Romîne și Republicii Cehoslovace.

La convorbiri din partea romînă participă tovarășii: Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale, Chivu Stoica, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului de Miniștri, Petre Borilă, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Ștefan Voitec, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.M.R. vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Leonte Răutu, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., și Gh. Gaston-Marin, președintele Comisiei de stat a planificării.

Din partea cehoslovacă la convorbiri participă tovarășii: Antonin Novotny, prim-secretar al C.C. al P. C. din Cehoslovacia, președintele Republicii Cehoslovace, Viliam Siroky, membru în Biroul Politic al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, președintele guvernului cehoslovac, Jiri Hendrych, membru în Biroul Politic al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, secretar al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, Otakar Simunek, membru în Biroul Politic al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, președintele Direcției de stat a planificării, Ludmila Jankovcova, membru supleant al Biroului Politic al C.C. al P.C. din Cehoslovacia, loctiitor al președintelui guvernului cehoslovac, și Vaclav David, membru al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, ministrul Afacerilor Externe.

Convorbirile au ca scop dezvoltarea multilaterală a colaborării romîno-cehoslovace.

In seara zilei de 21 octombrie, delegația de partid și guvernamentală a R.P.R. a participat la o recepție oferită de tov. Antonin Novotny în saloanele palatului Hrad. In timpul recepției, tov. Antonin Novotny și Gh. Gheorghiu-Dej au rostit toasturi.

Marți dimineața convorbirile oficiale dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale Republicii Populare Romîne și Republicii Cehoslovace au continuat.

* * *

Prietenia dintre poporul nostru și poporul cehoslovac e veche și trainică, cimentată în lupta de eliberare socială și națională, purtată de-a lungul veacurilor. In războiul împotriva cotropitorilor fasciști, pe care popoarele romîn și cehoslovac l-au dus alături de glorioasele armate sovietice, această prietenie s-a călit și mai mult. Astăzi, cele două popoare pășesc alături, în marea familie unită a țărilor socialiste, pe drumul făuririi unui viitor luminos, fericit și pașnic. Munca aceasta avîntată, creatoare, a celor două popoare, este un minunat temei pentru adîncirea relațiilor frățești pe tărîm politic, economic și cultural.

Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist Cehoslovac educă popoarele celor două țări în spiritul internaționalist al colaborării frățești și al ajutorului reciproc, care stau la temelia prieteniei dintre țările socialiste. Republica Cehoslovacă dă țării noastre un însemnat sprijin industrial ca, de pildă, în construirea hidrocentralei de la Bicaz sau a marelui Combinat de celuloză din Brăila. Țara noastră furnizează, de asemeni, Cehoslovaciei o seamă de produse necesare economiei sale naționale. Și colaborarea economică, culturală științifică, dintre cele două popoare, e tot mai rodnică.

Vizita la Praga a delegației noastre de partid și guvernamentale a prilejuit o vie bucurie în cele două țări prietene. Luni dimineața, mii de locuitori ai capitalei cehoslovace i-au întîmpinat pe solii poporului romîn, salutîndu-i cu drag, din toată inima.

Vizita delegației noastre în Cehoslovacia, tratativele care au loc acolo, sînt de o mare însemnătate pentru întărirea și mai departe a prieteniei frățești dintre popoarele romîn și cehoslovac, pentru cimentarea unității lagărului socialist în frunte cu U.R.S.S., a unității mișcării comuniste și muncitorești, pentru cauza păcii.

A XXXX-a ANIVERSARE A COMSOMOLULUI

La 29 octombrie, tinerii sovietici sărbătoresc cea de a 40-a aniversare a Comsomolului. Eveniment de o importanță deosebită în viața tineretului sovietic, el constituie în același timp încă un prilej prin care tineretul din lumea întreagă își exprimă admirația și respectul față de cea mai puternică organizație de tineret din lume, față de membrii săi, care în decursul celor 40 de ani au înscris în istorie pagini care nu se vor uita niciodată.

Mobilizați de Comsomol, cei mai buni, cei mai curajoși, cei mai talentați tineri și-au închinat viața lor patriei sovietice. In timpul războiului civil și al blocadei — mai apoi la industrializarea și colectivizarea țării sovietice, în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei și la refacerea rănilor războiului, comsomoliștii au participat, alături de întregul popor, obținînd succese de mare răsunet. Lupta și munca eroică a Comsomolului a scos la iveală figuri de eroi care se bucură de un mare respect în țara noastră și în întreaga lume. Cine dintre voi nu-l cunoaște pe Ostrovski, cel care a dat viitoarelor generații de tineri pe Korceaghin — nemuritorul Pavca Korceaghin? Cine dintre voi n-a citit despre munca eroică a comsomoliștilor în Ural, despre orașul Comsomolsk pe Amur, construit de comsomoliști? Cine n-a auzit de nemuritorii eroi ai „Tinerei gărzi" apoi de Alexandr Matrosov, de Zoia Cosmodemianskaia, de miile de tineri care au mers la destelenirea pămînturilor virgine? Aceste pagini de glorie ale Comsomolului s-au putut scrie numai datorită faptului că este condus de Partid. Faptele de muncă și luptă ale Comsomolului leninist sînt cunoscute în întreaga lume. In țara noastră cît și în celelalte țări de democrație populară, experiența Comsomolului este un nesecat izvor de învățăminte pentru întregul tineret.

Voi, pionierii și școlarii, trebuie să organizați cît mai multe adunări în care să discutați despre Comsomol, să cunoașteți tot mai bine lupta Comsomolului, viața și activitatea membrilor săi pentru a putea întotdeauna să urmați exemplul lor.

OLEA VA PRIMI 28 DE SCRISORI

— Dă-mi s-o citesc eu!
— Ba eu!
— O traduc eu!
— Dar ce, eu nu știu rusește? Toți știm!

Așa a început, în clasa a VII-a B a Școlii medii nr. 1 din Constanța, discuția în jurul scrisorii primite de la pioniera sovietică Olea Kirianova, din orașul Stalino (Donbass).

— Cum o fi arătînd Olea?
— E blondă...
— Sau e brunetă?
— Are ochi albaștri!
— Poate căprui!

Nimeni nu cunoștea mai nimic despre Olea, dar toți știau cu siguranță că Olea e o prietenă a lor. Din scrisoarea ei, au aflat că învață la Școala nr. 32 din orașul Stalino (Donbass), că e în clasa a șaptea, că iubește lectura, voleiul și filatelia și că dorește neapărat să poarte corespondență cu o pionieră din Republica noastră.

„Doresc mult, mult de tot să fiu prietenă cu o pionieră din Romînia. Am văzut publicată adresa școlii voastre în gazetă și v-am scris". In încheierea scrisorii, Olea Kirianova scria că așteaptă nerăbdătoare răspunsul unei pioniere.

— Am să-i răspund chiar eu la scrisoare! a spus Ripeanu Monica.

— Ba eu! a insistat altcineva.

Tănase Maria s-a gîndit o clipă, apoi a hotărît:

— De ce numai tu sau numai Monica? Hai mai bine să-i răspundem cu toții!

Ideea aceasta se bucură de cea mai entuziastă primire și, peste cîteva minute, condeiele tuturor pionierilor din clasa a VII-a B, alergau grăbite pe foile de hîrtie. Scrisorile începeau fie cu „Dragă Olea", fie cu „Scumpa noastră prietenă"... dar toate vorbeau despre prietenie, despre dragostea pentru pionierii sovietici.

(Continuare în pag. a II-a)

Carnetul pionierului activist

Primirea în organizaţia de pionieri

Mai mulţi şcolari din clasele a II-a şi a III-a au cerut redacţiei noastre îndrumări cu privire la ce trebuie să facă ei pentru a deveni pionieri. Publicăm mai jos, din Regulamentul Organizaţiei de Pionieri din R.P.R., capitolul „Primirea în organizaţia de pionieri"

★

1. In organizaţia de pionieri sînt primiţi şcolarii între 9—14 ani care sînt exemplu la învăţătură, respectă disciplina şcolară, au o comportare corectă oriunde s-ar afla.

2. Dreptul de a primi în organizaţia de pionieri îl au unităţile şi detaşamentele de pionieri din şcoli şi case de copii. Unităţile de pionieri create temporar în tabere n-au dreptul să primească noi pionieri.

3. Şcolarul care doreşte să devină pionier se adresează preşedintelui colectivului de conducere al detaşamentului, sau preşedintelui colectivului de conducere al unităţii, atunci cînd în clasa sa nu există detaşament de pionieri. In acest caz, colectivul de conducere al unităţii va stabili care detaşament îl va primi în rîndurile pionierilor. Detaşamentul îl ajută pe elevul care doreşte să intre în organizaţia de pionieri să se familiarizeze cu textul şi conţinutul angajamentului solemn, cu îndatoririle şi drepturile pionierului, îi explică adîncul înţeles al semnelor şi simbolurilor pionereşti. O sarcină principală în pregătirea şcolarilor pentru a intra în organizaţia de pionieri revine instructorului de pionieri, ajutat de cadrele didactice.

4. Primirea şcolarilor în organizaţia de pionieri se face individual în adunarea detaşamentului sau a unităţii, acolo unde nu sînt detaşamente de pionieri.

5. In adunarea de detaşament sau a unităţii de pionieri, preşedintele face cunoscut adunării cererea şcolarului, iar după discutarea acesteia, prin vot deschis, detaşamentul hotărăşte aprobarea sau respingerea cererii lui. In aceeaşi adunare, şcolarul rosteşte angajamentul solemn în faţa drapelului roşu al unităţii, primeşte cravata şi insigna de pionier.

Drapelul unităţii în adunarea detaşamentului va fi adus de cei mai buni pionieri din detaşament.

Intîia zi...

Pe stradă, am zărit un grup de pionieri. Erau veseli şi discutau cu aprindere.

— Eu mă înscriu la cercul mîinilor îndemînatice, spunea o fată. Doresc să învăţ să lucrez la maşina de cusut.

— Iar eu, completă un băiat de o şchioapă, mă înscriu la cercul micilor fotografi...

Presimţind ceva deosebit, i-am urmat. Aşa se face că după cîteva minute am ajuns la...

...noua Casă a pionierilor

In locul schelelor de pînă mai ieri, în curte se afla o estradă de toată frumuseţea. Ceva mai spre poartă, în mijlocul unui rond cu flori de tot soiul, o fîntînă arteziană.

Am intrat în clădire. Un hol mare, cu draperii la ferestre, cu mese şi fotolii elegante... Este sala de lectură. Alături se află un aparat mare de radio marca „Stassfurt" în jurul căruia s-au adunat mai mulţi pionieri. Am fost şi pe la cercul micilor fotografi. Acest cerc e bine înzestrat cu aparate de fotografiat, dintre cele mai bune, două aparate de mărit, rolfilme, soluţii, băi... Atelierele de mecanică şi tîmplărie sînt utilate cu cele mai felurite maşini şi unelte; cercul de muzică are două acordeoane noi-nouţe (unul marca „Periniţa", celălalt „Timiş"), mandoline, balalaici. Apoi cercul mîinilor îndemînatice, cercul de balet...

Toate aşa cum trebuie pentru o muncă rodnică!

Intîrziatul

Activitatea în cercuri începuse de cîteva minute. Lîngă uşă însă discutau doi prieteni. Unul era Munteanu Onoriu, de la Şcoala medie, celălalt — Toth Iosif, de la Şcoala maghiară.

— Eu vreau să învăţ să cînt la vioară, spunea Onoriu... Dar, nici la handbal nu vreau să renunţ. Tu ce zici... la care cerc crezi că e mai bine să mă înscriu?

— Treaba ta. Inscrie-te la cel ce-ţi place mai mult! îl sfătui Iosif.

— Da, dar amîndouă îmi plac la fel de mult.

Lîngă ei apăru tovarăşul director al Casei.

— Ei, voi v-aţi înscris?

— Nu încă, răspunse încurcat Munteanu.

— Eu m-am înscris la cercul de muzică, spuse Iosif. Vreau să învăţ să cînt la acordeon... El însă (arătă spre Onoriu) nu ştie la ce cerc să se înscrie. Ii place la fel de mult şi vioara şi handbalul.

— Foarte bine, rezolvă problema directorul. Inscrie-te la amîndouă!

Bucuroşi, plecară amîndoi. Totul era atît de simplu. Munteanu va învăţa de acum să cînte la vioară, dar nici handbalul nu-l va părăsi.

★

...Am părăsit clădirea, noua Casă a pionierilor din Sînnicolaul Mare, însă cîntecul ce străbătea pînă în stradă (era prima repetiţie la cor) mi-a stăruit multă vreme în minte:

„Mulţumim din inimă partidului!
Mulţumim din inimă partidului!
Că-ntr-o zi de sărbătoare
Ne-a deschis drum nou de pionier..."

D. EMIL

Două soluţii

„Arad. Şcoala medie nr. 2. Gazeta de perete bună. Frumos desenată. Articole de actualitate, cu conţinut interesant, atractiv... „Impresii din primele zile de şcoală"... „Au început alegerile pionereşti"... „Cum se face alegerea preşedinţilor"... Nu există pionier care să nu le fi citit"...

După aceste scurte însemnări, închid carneţelul de notiţe şi părăsesc şcoala, bucuros la gîndul că voi scrie un material despre gazetele de perete din şcoli.

Obiectivul următor: Sînnicolaul Mare.

„LENEŞUL MAI MULT ALEARGĂ!"

Intr-o sală s-au adunat o mulţime de pionieri de la Şcoala medie din Sînnicolaul Mare, pentru a dezlega o problemă foarte complicată. Este vorba de gazeta lor de perete. Pionierii din colectivul de redacţie sînt foarte necăjiţi.

— Unde-o fi?! Nemaipomenit!?

— In pod aţi căutat-o?

— Am căutat-o şi-n pod!

— Dar în pivniţă? ...Poate a dus-o cineva în pivniţă!

— Nu-i nici în pivniţă!

Complicată chestiune! Şi asta durează de mai bine de trei săptămîni.

— O fi în magazie, îşi dădură cu părerea cei din clasele mai mici. Acolo unde am depozitat maculatura. Din greşeală...

— Am găsit! sări responsabilul colectivului de redacţie. Am o idee... De comun acord cu colectivul de conducere al unităţii, trasăm ca sarcină tuturor grupelor şi detaşamentelor din şcoală, să pornească imediat în cercetare şi să descopere gazeta. Termen de îndeplinire... două săptămîni. Fiecare preşedinte să-şi alcătuiască, la iuţeală, un plan de acţiune amănunţit care ne va fi înaintat, bineînţeles, nouă, pînă mîine seară. Apoi, pe baza tuturor planurilor, vom întocmi şi noi un plan general; aşa că o să pornim în cercetare în mod organizat. O să căutăm, tovarăşi, peste tot... Şi pînă la urmă tot o vom găsi! Atunci, în cinstea celor care au găsit-o, vom scrie — în primul număr al gazetei — un articol senzaţional: „Inimoşii descoperitori". Ce mai, curaj, bărbăţie, operativitate!...

Şi cu aceasta, adunarea s-a terminat. Mulţi au plecat entuziasmaţi de discuţia purtată. Prin urmare, nici nu se va încheia bine anul şcolar, şi gazeta va apare!...

★

Indrăznim să le dăm şi noi, cei de la gazetă, o mică sugestie celor din Sînnicolaul Mare: să procure eventual un carton şi să facă altă gazetă. S-ar putea întîmpla să iasă chiar mai frumoasă decît cea de anul trecut. Şi apoi, ar avea şanse să apară ceva mai devreme.

MAI... IN OCTOMBRIE

De cînd mă ştiu, nu cunosc decît o singură ordine calendaristică a lunilor. Prima lună a anului este ianuarie; urmează apoi februarie, martie, aprilie, mai, iunie... mă rog, aşa cum ştiţi şi voi. Numai pionierii de la şcoala medie Titu-gară, cunosc alt calendar care, după ei, sună cam aşa: ianuarie, februarie, martie, aprilie... octombrie noiembrie şi decembrie. Nu, nu vă miraţi! Chiar aşa este. Altfel cum s-ar putea ca acum, în octombrie, la gazeta de perete să existe articole care vorbesc despre „1 Mai", „Ziua Victoriei", sau „120 de ani de la naşterea pictorului Nicolaie Grigorescu".

In orice caz, cei de la Titu trebuie să se hotărască într-un fel: ori calendarul „alcătuit" de ei este greşit (o simplă presupunere a noastră) ori ei s-au grăbit şi — cine ştie cum — au afişat articolele cu... şase luni mai devreme!? Curat „Avînt al muncii şcolare"! (aşa se numeşte gazeta lor).

Concluzii? Trageţi-le voi, dragi cititori. Eu unul, le-am tras la faţa locului.

EMIL DOBRESCU

Olea va primi 28 de scrisori

(Urmare din pag. I-a)

Scriau despre clasa şi şcoala lor, despre cele mai frumoase locuri din oraşul lor natal, despre prieteniile şi ocupaţiile fiecăruia. Iar la urmă, fiecare avea să scrie, cu grijă, pe plic, adresa noii lor prietene:

U.R.S.S.
Or. Stalino, Donbass.
Str. Universitetscaia 10, apartamentul 9
pionierei Kirianova Olea,
sau, în ruseşte:

С.С.С.Р
г. Сталино, Домбас
улица Университетская 10, квартира 9.
Кирьяновой Оля

Olea dorea să fie prietenă cu o pionieră romînă. Olea Kirianova aşteaptă un răspuns la scrisoarea trimisă de ea. Peste cîteva zile, Olea va primi însă 28 de scrisori, de la 28 de prietene din Romînia.

AL. MIHU

VOI CE AVEŢI DE SPUS?

Chemăm pionierii din întreaga ţară să-şi spună părerea despre felul cum păstrează pionierii de la Şcoala de 7 ani din comuna Blăgeşti, raionul Murgeni — regiunea Iaşi, goarnele şi tobele unităţii lor de pionieri! Noi vă întrebăm: voi ce părere aveţi? Scrieţi-le lor pe adresa şcolii, iar nouă la redacţie. Dacă şi în unitatea voastră de pionieri se întîmplă la fel — scrieţi redacţiei.

CINSTIM CRAVATA ROȘIE

SALUT VOIOS DE PIONIER!

Ceea ce nu se poate înlocui

Margareta Giosanu, din clasa a VI-a a Școlii de 7 ani din Dorna Arin, nu are nimic deosebit ca înfațișare. O fata bruneta, slăbuța, cu ochi caprui...

★

În ziua aceea, Margareta luase parte alaturi de ceilalți pionieri din unitate, la bucuriile unei excursii de pe malurile Bistriței. La un popas, în drum spre casa, i se paru cà nodul cravatei slabise și-l desfacu pentru a-l înnoda din nou. Totul n-a durat decît o clipă, dar aceasta a fost suficient pentru ca o pala de vînt sa-i poarte cravata tocmai pe valurile Bistriței. Cravata roșie, cravata ei draga, se departa cu iuțeala pe coamele argintii ale apei. Margareta a ramas înlemnita. Abia de curînd îi spusese instructoarei :„Am sa pastrez cravata ca ochii din cap". Așa le spusese și celor dintr-a III-a. Și acum... Dar n-avea timp de pierdut. Trebuia sa ia o hotarîre. Trebuia sa-și recapete cravata deși nu știa înca în ce fel. Ceilalți pionieri faceau și ei fel de fel de planuri. Improvizasera și niște cangi. Dar rîul era adînc și cravata, agațîndu-se de o creanga, se oprise tocmai la mijlocul apei. Apoi punctul roșu porni din nou spre vale. O bună bucata de drum Margareta a fugit dupa cravata pe mal, împreuna cu instructoarea și alți cîțiva pionieri. Voiau sa caute un loc mai bun pentru a intra în apa. La un vad, cînd se pregăteau tocmai să intre în rîu, dinspre deal se auzi cîntec de plutași. In înserare, o pluta cobora pe firul apei. Un plutaș a prins cravata și a înapoiat-o pionierei. Margareta era prea emoționată ca sa le spuna ceva. Și-a înnodat doar cravata udă la gît.

M. SAVA

Anii celor dintîi izbînzi

Cînd locuiești pe-aici, prin părțile Bicazului, parcă aștepți cu mai multă nerăbdare decît oriunde să primești carnetul roșu de utemist. Cînd ai 14 ani și vezi în jurul tău oameni construind, înălțînd fabrici, îndrăznind să sfredelească munții, îndrăznind să ridice uriașe baraje, îndrăznind să dea un nou curs apelor năvalnicei Bistrițe, ceea ce ai făcut pînă acum ți se pare puțin, mult prea puțin. „Carnetul roșu înseamnă de acum intrarea în rîndurile celor mai buni tineri, spune Maricica Pricop, elevă în clasa a VIII-a a Școlii medii din Bicaz. Dar cei cinci ani în care am fost pionieră, nu se pot uita ușor"... In organizația de pionieri a învățat Maricica să iubească sportul, cîntul, bucuria. In anii aceștia i-a cunoscut pe harnicii utemiști și membrii de partid care muncesc pe șantier; în adunările cu temă a învățat Maricica să iubească mai mult comorile literaturii noastre. Totodată, organizația de pionieri a învățat-o să lupte împotriva lipsurilor ei.

Cînd a împlinit 14 ani, colectivul de conducere al unității a recomandat-o din toată inima pe Pricop Maricica, președinta unității de pionieri, pentru a fi primită în rîndul utemiștilor. Și atunci, la raion, cînd i s-a înmînat carnetul roșu, ea a spus tuturora: „Organizația de pionieri a însemnat pentru mine primii pași, poate cei mai prețioși, pe drumul muncii, luptei, izbînzii".

Primul „salut voios"

Carina a împlinit 9 ani. De cîteva zile doar, detașamentul clasei a IV-a a Școlii elementare nr. 3 din Bacău a fost de acord ca ea să fie primită în rîndul pionierilor. „Prima aniversare importantă din viața Carinei Iser" — spun cei din familie". „O zi ce n-am s-o pot uita nici cînd voi fi bătrînă ca bunicuța mea", spune Carina.

Dar mai presus de primul „Salut voios" pe care-l poate spune acum instructoarei și tuturor pionierilor pe care-i întîlnește, mai presus de îmbrățișările și de costumul ei nou, pionieresc, Carina e fericită pentru că de cînd e pionieră și-a lămurit prima oară o întrebare căreia n-a știut pînă acum să-i răspundă prea limpede. I-a spus și învățătoarea. I-au spus și colegii din ceilalți ani că-i o elevă disciplinată, silitoare, prietenoasă. Acum însă în această adunare în care a fost primită pionieră, a înțeles pentru prima oară bine, pentru cine învață ea, de ce și de acum înainte va fi o pionieră conștiincioasă și disciplinată, de ce va munci cu drag în organizație. I-au spus-o limpede cuvintele angajamentului solemn pe care l-a rostit în fața pionierilor din întregul detașament.

D. MARIN

In flacăra cravatei

In flacăra cravatei mele arde
Crezul pentru care tatăl meu
a luptat,

Crezul pentru care tovarășii lui
Viața și-au dat.

In flacăra cravatei mele arde
Crezul frațil or mei, neînvins,
Arde năvalnic inima mea
Mugur aprins.

Ascult în foșnetul cravatei mele
Șoapta celor ce-au căzut înălțînd
Al luptei drapel luminos
Pentru viață și cînt...

Din flacăra drapelului înalt
Am primit și eu o făclie —
Cravata ce-mi luminează cărarea
Cu strălucirea ei purpurie.

Ca pe cea mai de preț dăruire
Astăzi port cu mîndrie cravata
Invățînd să visez, să muncesc,
Pentru a fi comunist ca și tata...

IOANA ZAMFIR

Păstrează secretul

Intr-una din recreații toți pionierii grupei a II-a din clasa a VII-a primiră cîte un bilețel misterios: „Duminică dimineața, la ora 9 fix, la „Castelul de apă". Fii gata de acțiune! Păstrează secretul!!!"

O „TAINA" CU... FOLOS

A doua zi la ora 9, toți cei opt din grupa a II-a se aflau la Castelul de apă. Erau bucuroși că nu-i descoperise nimeni pe drum. Și iată că la „Castelul de apă", tot la ora 9 fix, apăru... Marcela, noua președintă a grupei lor.

— Uite de ce v-am chemat, începu ea. Astăzi, grupa noastră va trebui să îndeplinească prima „misiune". Ce-avem de făcut? Nimic greu. Fiecare dintre noi va strînge cîte 5 kg de ghindă. Cine va strînge mai multă va fi propus pentru evidențiere în adunarea de detașament. Și acum haideți la pădurar să ne arate „sectorul nostru de activitate".

DE UNDE REIESE CA UNEORI IDEILE SE ASEAMANA

La un moment dat, tot înaintînd spre inima pădurii, Zamfir Mihai observă cam la o sută de metri înainte un grup de pionieri. Din cauza copacilor nu-și putea da seama cine sînt. Informînd-o pe președintă de acest lucru, el primi sarcina să plece în recunoaștere și să afle cine sînt pionierii din fața lor. Ajungînd în „sectorul lor" Mihai rămase mut de mirare: Era grupa I-a din detașamentul lor; strîngea la fel ca și ei... ghindă. Intr-un suflet, Mihai se reîntoarse și-i povesti Marcelei ce aflase.

Președinta stătu ce stătu pe gînduri, apoi le spuse celor adunați în jurul ei:

Dacă așa s-a întîmplat, să vedem care e mai tare. Și o porni cu pas hotărît, urmată de ceilalți.

— Salut voios de pionier! — o salută ea pe Adela, președinta celeilalte grupe. Vă provocăm la întrecere, primiți? Să vedem cine va strînge mai multă ghindă într-o oră.

— Bine, primim. La ora 10,30 ne vom întîlni la casa pădurarului.

Și întrecerea începu.

*

La ora stabilită, grupele se întîlniră la casa pădurarului. Acesta a deșertat ghinda într-un sac mare pe care l-a pus apoi pe cîntar: 49 de kilograme. Apoi fu cîntărită și ghinda grupei a II-a. Cei din prima grupă, așteptau cu sufletul la gură.

— 56 de kilograme, spuse pădurarul. Apoi întorcîndu-se spre Marcela continuă: voi ați cîștigat întrecerea.

— Dacă grupa I-a ar fi strîns 48 de kilograme, am fi cîștigat. Așa însă sîntem la egalitate...

— De ce?

— Adeluța nu are în grupă decît 7 pionieri, pe cînd eu... 8. Așa că... amîndouă grupele am cîștigat întrecerea.

Adeluța, apropiindu-se de Marcela, spuse:

— Iți pare rău că... am avut aceeași idee?

— De ce să-mi pară rău? Nu vezi? Impreună am strîns 105 kg. Cîți puieți nu se vor răsădi din ghinda strînsă de noi?

— Bine, atunci am și eu o propunere. Grupa noastră a adus o minge. Să mergem cu toții în poiană, să ne jucăm.

RADU POPESCU
Strejnic, reg. Ploești

TRĂIASCĂ A XXXX-a ANIV

Cele cinci ordine

Pionierii de la Şcoala de 7 ani nr. 1 din Bucureşti au organizat o adunare închinată celei de-a 40-a aniversări a Comsomolului. Ei au citit povestiri emoţionante despre cele cinci ordine cu care a fost distins Comsomolul în cei 40 de ani de luptă şi victorii, obţinute sub conducerea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Anii războiului civil

Anii războiului civil... Fiecare al treilea comsomolist din acele învolburate vremuri lupta pe front. Mii de eroi neînfricaţi îşi jertfeau viaţa lor tînără pentru revoluţie, pentru cauza comunismului.

Pentru participarea comsomolului la cele mai importante operaţiuni; încleştări care au hotărît soarta revoluţiei în anii aceia crînceni şi măreţi — pentru sîngele vărsat de cei mai buni fii ai Comsomolului în numele triumfului clasei muncitoare, **Uniunea Tineretului Leninist Comunist a fost decorată cu ordinul Steagul Roşu.**

TRĂIASCĂ REVOLUŢIA COMUNISTĂ

(Din scrisoarea adresată părinţilor săi de către comsomolista Ida Krasnoşceokina o fată de 16 ani, din Odesa, prinsă de bandele albe, torturată şi apoi spînzurată)

DRAGI PĂRINŢI!

Peste cîteva ore voi fi spînzurată. Plec din viaţă cu conştiinţa împăcată că mi-am îndeplinit datoria faţă de revoluţie. De-un singur lucru îmi pare rău: că n-am avut timp să fac prea multe.

Dragă surioară, nu plînge după mine, linişteşte-o pe mama! Fii tare, dîrză, neînfricată. Implineşte tu ceea ce n-am putut termina eu. Rămîneţi cu bine!

Trăiască revoluţia comunistă!

Mărețe chemări

Războiul civil s-a terminat. Dar pentru comsomoliştii anilor 1923-1930, chemările zilelor de luptă nu s-au terminat, ele sînt pline de un tîlc măreţ.

Mobilizare! Cuvîntul acesta înseamnă azi că pentru primele construcţii gigantice ale tinerei Republici Sovietice e nevoie de braţe puternice, de minţi luminate, de inimi înflăcărate.

Pentru iniţiativa în întrecerile socialiste în muncă, pentru îndeplinirea cu succes a planului cincinal de dezvoltare a economiei naţionale, **la 21 ianuarie 1931 a fost emis decretul de decorare a Comsomolului cu Ordinul „Steagul Roşu al Muncii".**

CIFRE GRĂITOARE

Anul 1927. Comsomoliştii, alături de comunişti, dau ţării primele zeci de tractoare, primele automobile sovietice. Sînt puse în funcţiune primele staţiuni electrice din ţară: Volhovskaia, Saturskaia, Avcialskaia la construcţia cărora comsomoliştii au depus o muncă eroică.

Anul 1929. 350.000 de comsomolişti pleacă spre şantierele celor mai însemnate construcţii ale cincinalului. In cursul acestui an are loc „marşul de masă" al comsomolului pentru obţinerea unei recolte bogate de grîne şi pentru acţiunea de colectivizare. Rezultatul marşului: 5.000 de colhozuri noi!

Anul 1932. La 18 aprilie comsomoliştii au început să construiască în orientul îndepărtat noul oraş — Comsomolsk pe Amur.

Infruntînd geruri şi viscole cumplite, mii de tineri înalţă în stepa sălbatică o aşezare nouă şi măreaţă, simbol al vieţii, al socialismului biruitor.

In apărarea patriei

Tot mai minunaţi, mai bogaţi în fapte se înseriau anii construcţiei paşnice în cartea marelui popor sovietic. Dar iată că fasciştii în ura şi lăcomia lor distrugătoare, au încălcat pămîntul Ţării Socialismului. La chemarea partidului, Comsomolul leninist a păşit în primele rînduri ale apărătorilor patriei.

Şi la 14 iunie 1945, Comsomolul înscria pe drapelul său încă o distincţie glorioasă: Ordinul Lenin.

TÎNĂRA PARTIZANĂ

Oraşul Borisov fusese ocupat de fascişti. Ascunzînd fotografiile tatălui şi fratelui său mai mare, care luptau în rîndurile Armatei Roşii, Liusea Cealovskaia a păşit pe drumul plin de primejdii al luptei partizanilor. Luîndu-şi rămas bun de la mama ei, comsomolista de 16 ani devine în curînd „cercetaş" al detaşamentului de partizani „Felix Dzerjinski".

...Zboară în aer un depozit de benzină. Două trenuri ce transportau eşaloane fasciste se prăbuşesc în prăpastie. Ocupanţii sînt înspăimîntaţi. Faima cumplită a tinerei partizane le strică somnul. Pe capul Liusei se pune un premiu de 5000 de mărci. Totuşi Liusea e mai dibace decît soldaţii lor. Şi numai fapta criminală a unui trădător face ca ea să cadă în mîinile hitleriştilor.

La Gestapo, tînăra partizană e schingiuită crunt. Dar în drum spre închisoare mai găseşte puteri să strige oamenilor: „Tovarăşi, loviţi în duşman! Eu mor pentru patrie"!

Chipul ei tînăr, faptele ei curajoase vor trăi întotdeauna în amintirea comsomoliştilor, a întregului popor sovietic.

Asaltul cincinalului

...Războiul s-a terminat. In martie 1946, Sovietul Suprem al U.R.S.S. a aprobat al patrulea plan cincinal de refacere şi dezvoltare a economiei naţionale a ţării. A început o luptă dîrză, măreaţă, plină de romantism revoluţionar.

Şi la 28 octombrie 1948, Comsomolul primea răsplata faptelor sale înalte: decorarea pentru a doua oară cu ordinul Lenin.

VORBESC ORAŞELE!

Voronej. Intîi n-aveau unde locui. Dormeau în adăposturile blindate şi în subsoluri. Pe ger şi furtună au curăţat străzile de dărămături, au montat utilajele din uzine. 32.000 de tineri din Voronej au lucrat în cursul anilor 1946-1947, şase milioane ore de muncă voluntară pentru reconstrucţia oraşului.

SMOLENSK

SCRISOAREA LUI MAMED

Dragă tată!

Să ştii că eu am rămas la Smolensk. Tu l-ai cunoscut pe prietenul meu, Ivanov. El s-a născut la Smolensk, şi a apărat oraşul meu, Baku. Avea 20 de ani cînd a fost ucis. El a fost comsomolist şi soldat. A murit, apărîndu-şi patria. Acum, cînd am venit în oraşul lui şi am văzut cum oamenii construiesc viaţa, n-am putut să nu-i ajut. Eu trebuie să fac, ceea ce n-a avut timp să facă prietenul meu.

Voi munci, voi construi case în oraşul lui Ivanov.

La revedere tată şi fii sănătos. Sărut-o pe mama din partea-mi. Fiul tău, Mamed Alekperov.

Pentru belşugul stepei

La 5 noiembrie 1956, Uniunea Tineretului Leninist Comunist a fost decorată pentru a treia oară cu Ordinul Lenin — pentru marile merite ale tineretului sovietic în construcţia socialistă şi mai cu seamă pentru munca rodnică şi plină de abnegaţie depusă la desţelinirea pămînturilor virgine.

IN IMPĂRĂŢIA GRÎULUI

— Bine aţi venit în împărăţia grîului!

Cu aceste cuvinte ne întîmpină Saşa Tolţev, secretarul organizaţiei comsomoliste a sovhozului „Recolta îmbelşugată" din Altai. Apoi pornim împreună pe străzi. Un şir nesfîrşit de căsuţe din lemn ne atrage atenţia. Sînt atelierele mecanice, dincolo de care se construieşte o centrală electrică. Saşa ne spune zîmbind:

— Acum patru ani, pe-aci era doar stepă pustie. Am venit atunci pe aceste pămînturi 200 de comsomolişti. Şi acum, priviţi ce a crescut...

Vizităm pe urmă clubul, creşa, spitalul. Dar, ce-i asta? Oare, visăm? In faţa noastră răsare o livadă uriaşă! Lanţuri nesfîrşite de peri, meri, vişini. Şi doar pe tot drumul pînă la sovhozul „Recolta" n-am văzut nici un copăcel. Pe strada „Avtozavodskaia", împrejurul grupului de case cu două etaje, se întinde un parc cu alei şi flori.

...In cursul unei zile nu reuşim să cunoaştem toate domeniile „Recoltei". A doua zi dimineaţa plecăm spre ferma de creşterea vitelor. Străbatem cu maşina aproape 60 de km şi în jurul nostru, se întinde, cît vezi cu ochii, o mare de aur! Da, e o adevărată împărăţie a grîului!

(din scrisoarea pionierilor din detaşamentul turistic nr. 64544)

1. Primirea carnetului de comsomolist va rămîne o amintire scumpă, de neuitat, pentru aceste două pioniere sovietice.

2. Cea mai bună brigadă comsomolistă de la uzina „Ordjonikidze" din Moscova.

3. Colhozul „Peremog", de lîngă Dnepropetrovsk. Sînt mulţumiţi comsomoliştii: recolta de porumb a fost minunată!

4. Tovarăşii mai vîrstnici de muncă îl iubesc şi îl stimează pe tînărul miner A. Eroleev, pentru priceperea şi entuziasmul său.

1

RSARE A COMSOMOLULUI

ARMATA NEINFRINŢILOR

Comuniştii şi comsomoliştii au fost armata neînfrînţilor. Să vorbim despre un mare erou, despre Oleg Coşevoi. E foarte greu să cuprinzi în cîteva cuvinte imaginea viteazului din Krasnodon, care a condus „Tînăra Gardă", organizaţia de luptă împotriva ocupanţilor fascişti. Oleg spunea: **„Odată cu laptele mamei am sorbit dragostea pentru libertate şi pentru fericire; niciodată neamţul nu ne va putea îngenunchia!"**

Membrii „Tinerei Gărzi" au incendiat comandamentul fascist, au capturat importante cantităţi de muniţii şi au pedepsit pe trădători. Mulţi dintre comsomolişti au făcut parte din detaşamentele de partizani şi din Armata Roşie. Oleg Coşevoi, care la izbucnirea războiului nu împlinise încă şaptesprezece ani, era secretarul de comsomol al „Tinerei Gărzi". El a participat la toate acţiunile importante ale organizaţiei şi prin modestia lui şi-a atras dragostea şi încrederea tovarăşilor. In nopţile grele, la postul de radio clandestin, comsomoliştii ascultau veşti de pe front şi în auzul tuturor, picurau clinchetele de cristal ale semnalelor Kremlinului şi glasul crainicului Levitan: **„Vorbeşte Moscova! Vorbeşte Moscova!**

Un trădător a comunicat fasciştilor numele vitejilor comsomolişti. Tinerii au fost schingiuiţi sălbatic, dar niciunul nu a trădat cauza măreaţă a Partidului. Insîngerat, Oleg Coşevoi stătea drept şi mîndru în faţa nemţilor. L-au întrebat ce l-a făcut să intre în rîndurile luptătorilor. Oleg a răspuns:

— „Dragostea pentru Patrie şi ura pe care v-o port. Sîntem mulţi şi vom învinge!"

Soldat credincios al armatei neînfrînţilor, Oleg Coşevoi şi-a dat viaţa pentru marea cauză a comunismului.

Pescăruşul

Se strecura printre mestecenii albi, pe poteci învăluite de zăpadă, sub diademele de chiciură ale crengilor. Satul era încă departe, fumul hornurilor nu se zărea, risipindu-se lin peste creştetele arborilor bătrîni şi fata înainta prin zăpezi, întipărindu-şi paşii alături de urmele micilor vietăţi ale pădurii...

Cînd a ajuns, se lăsase întunericul. Liza Ciaichina a păşit tiptil, apărată de umbre, în grădina şcolii din sat, şcoala în care învăţase primele semne, şcoala în care auzise în seri de iarnă, stihurile lui Puşchin, în vreme ce afară, pe uliţă, răsunau zurgălăii troicilor. Acum, în clasa ei, erau nemţii. Beau şi cîntau. Liza s-a depărtat cu mîhnire de şcoala dragă. O aşteptau, într-o căsuţă în care nu ardea lampa, oamenii... Liza venea cu veşti, cu speranţa victoriei întipărită în ochii mari şi limpezi. Oamenii din sat îi dădeau de ştire despre intenţiile fasciştilor, despre numărul soldaţilor. Veştile acestea, Liza le ducea cu sine, prin pădurea întunecată, la tovarăşii ei de luptă, partizanii, care-o numeau „Pescăruşul"...

Indeplinea orice misiune. Fasciştii n-o puteau prinde. Se strecura, nevăzută, pe sub ochii lor şi izbutea întotdeauna să scape. Poate mestecenii copilăriei sale, foşnind stins, în grădini, poate zidurile caselor care-i cunoşteau umbra subţire, ori uliţa care-i purtase paşii către şcoală, o ocroteau, o ascundeau de gloanţele duşmane.

Odată, pe cînd sosea în sat, un trădător, fost chiabur, a dat de veste nemţilor care au prins-o. Au torturat-o, în clasa în care, în serile lungi de iarnă, ascultase stihurile lui Puşchin, dar Liza n-a spus nimic, nu şi-a trădat tovarăşii. Singurele-i cuvinte, rostite înainte de moarte, au fost: „Mor pentru victorie, mor pentru Partid".

Nemuritoare, în inimile oamenilor, va rămîne amintirea pescăruşului cu aripile frînte, dar biruitor şi după moarte...

AVEA NOUĂSPREZECE ANI...

Avea nouăsprezece ani şi părul bălai...

Se numea Alexandr Matrosov. Inainte de luptă, în adunarea comsomoliştilor, glasul lui a răsunat limpede şi decis: *„Vom îndeplini ordinul. Mă voi bate cu nemţii, atît timp cît mîinile îmi vor mai fi în stare să ţină arma, mă voi bate pînă ce inima mi se va opri în piept. Mă voi lupta pentru pămîntul nostru, dispreţuind moartea!"*

Era o zi îngheţată, de februarie. Bătea vîntul în ramurile arborilor, foşnind cu sunete metalice. Comsomoliştii au pornit la atac, fasciştii cădeau, unul cîte unul, sub iureşul de gloanţe. Victorie! Dar, deodată, o mitralieră, de undeva, a început să tragă. Ucigătoare rafale fulgerau prin ceaţă. Nu se mai putea înainta, comsomoliştii trebuiau să ia o hotărîre, pentru ca glasul mitralierei din cazemata fascistă să amuţească. Nu s-a rostit nici un cuvînt. Saşa Matrosov şi-a privit tovarăşii şi tîrîndu-se pe poteci, s-a apropiat de cazemată. A aruncat o grenadă Foc! Mitraliera nu se mai auzea. Treceau clipe de linişte, ciudată linişte şi-apoi, rafalele s-au auzit din nou. Tovarăşii cădeau şi Matrosov trebuia să oprească vrăjmaşele gloanţe. S-a apropiat de cazemată şi cu trupul său, i-a acoperit deschizătura. Sute de gloanţe l-au sfîrtecat, pleoapele lui s-au închis şi poate, pentru o clipă, a mai privit pădurea rusă, măreaţă şi mută, şi a auzit glasul ostaşilor roşii: Uraaa!... Era muzica victoriei, pentru care merită să mori. L-au dus pe braţe pe erou... Prin vitejia lui, satul a putut fi cucerit.

...Avea nouăsprezece ani şi părul bălai...

EVOCARI DE GHEORGHE TOMOZEI

Amintirea ZOIEI

A învăţat la Moscova, pe o stradă liniştită, străjuită de tei singuratici. Iubea nespus literatura şi muzica rusă şi avea un caiet în care-şi nota ceea ce-i plăcea mai mult din cărţile citite. In caietul acesta, care se păstrează şi azi, Zoia Kosmodemianskaia a însemnat cuvintele lui Nicolai Ostrovski: „Trebuie să ne grăbim să trăim".

Cînd a început războiul, Zoia privea, prin geam, eşaloanele de ostaşi care se îndreptau către front, străbătînd strada cu tei singuratici. Trecuse în clasa zecea. Străbătea Moscova, solemnă şi liniştită, trecea pe podurile mari, urca pe colinele verzi şi îşi făcea visuri...

Intr-o zi, a venit la mama sa şi i-a spus, simplu şi firesc: „Mamă, plec să lupt. Trebuie!" Cu ochii înlăcrimaţi, mama şi-a petrecut fiica, la gară. Ii zărea trupul gingaş, ascuns în haina aspră şi largă de soldat şi se întreba ce va putea să facă fetiţa ei, acolo unde bubuie tunurile şi se aud gloanţele. Zoia a participat, alături de tovarăşii ei, comsomolişti, la construcţia unor linii de apărare apoi, a intrat într-un detaşament de partizani.

Se obişnuia greu cu frigul şi nesomnul, dar în scrisorile pe care le trimitea mamei, căuta să se alinte, ca altădată, şi-i spunea că o duce bine şi nu ştie ce-i gerul. O mai ruga să salute strada cu tei, din partea sa... Lua parte la misiuni din ce în ce mai grele. In satul Petrişcevo, a dat foc unor clădiri ocupate de nemţi şi tovarăşii erau mîndri cu ea. Abia acum, cuvintele frumoase, înscrise în caietul ei de şcolăriţă, prindeau viaţă şi Zoia se grăbea să trăiască, să fie folositoare patriei sale.

Cînd a fost prinsă de nemţi, Zoia a fost bătută cumplit. Au purtat-o, desculţă, prin zăpadă, cu picioarele îngheţate, i-au ars obrajii cu ţigările... Condamnată la moarte, a fost purtată prin sat, cu mîinile legate, spre spînzurătoare. Era în ziua de 29 noiembrie, în anul 1941...

ÎNTÎLNIRI

Tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica și Emil Bodnăraș pe șantierele unor mari unități industriale din Moldova

Pe meleagurile Moldovei se construiesc noi obiective industriale. La Săvinești — nu departe de locul unde constructorii hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz înalță clădirile puternicei centrale electrice — la Borzești și Onești pe firul argintat al Trotușului, harta de azi a Moldovei consemnează prezența unor noi și importante șantiere. Traducînd in viață sarcina pusă de cel de-al II-lea Congres al P.M.R., de a asigura în actualul cincinal, o puternică dezvoltare a industriei chimice, partidul și guvernul au inițiat aici, in Moldova, in imediata vecinătate a unor importante resurse naturale, construirea unor combinate și uzine chimice de o deosebită insemnătate pentru dezvoltarea economică a intregei țări, pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor. Munca pe aceste mari șantiere stă permanent in atenția conducătorilor partidului și guvernului.

Zilele trecute tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica și Emil Bodnăraș, însoțiți de tov. ing. Mihail Florescu, ministrul Industriei Petrolului și Chimiei, Răducan Cioroiu, adjunct al ministrului Construcțiilor și Materialelor de Construcții, și Dumitru Berezițchi, prim-secretar al Comitetului regional P.M.R.-Bacău, au mers in mijlocul constructorilor de pe aceste importante șantiere ale Moldovei. Intimpinați pretutindeni cu căldură și dragoste, conducătorii partidului și guvernului s-au interesat indeaproape de stadiul lucrărilor, de felul cum este organizată munca, de nevoile constructorilor. Muncitorii, tehnicienii și inginerii de pe aceste mari șantiere au raportat cu mindrie despre realizările lor importante; totodată ei s-au referit și la unele neajunsuri și greutăți. Dind dovadă de o inaltă conștiință cetățenească și politică, de un înalt simț de răspundere, oamenii muncii de pe aceste șantiere au făcut numeroase propuneri pentru îmbunătățirea muncii. Ei au ascultat cu mare luare aminte sfaturile și indemnurile date de conducătorii de partid și de stat.

De vorbă cu muncitorul fruntaș L. Potoroag

Din trecutul de luptă al clasei muncitoare

Greva generală din 1920

20 octombrie 1920. O dimineață mohorită de toamnă, care parcă vine să întregească tabloul emoționant, covîrșitor, ce se desfășoară sub ochii mulțimii. In această zi, peste 200.000 de muncitori cu încrucișat brațele, refuzînd să mai lucreze pină ce guvernul nu le va satisface revendicările.

Izvorîtă din revolta celor obidiți, din mizeria și exploatarea crîncenă pe care o îndurau masele muncitoare, greva generală se întinde cu iuțeala fulgerului. La chemarea conducătorilor grevei răspund muncitorii întreprinderilor din Muntenia, Moldova și Ardeal.

Inspăimîntat de amploarea grevei și de urmările ce le-ar fi putut avea, guvernul Averescu ia o serie de măsuri care să ducă la înfrîngerea acesteia. Ca primă măsură, siguranța arestează pe conducătorii greviștilor. In felul acesta, șefii social-democrați își pot duce nestingheriți la îndeplinire planul mîrșav de trădare a luptei greviste.

Greva este înfrîntă datorită trădării; guvernul este nevoit totuși să acorde muncitorilor unele libertăți democratice.

Greva generală din 1920 a arătat că muncitorii își pot cuceri libertatea numai dacă sint uniți, dar că acest lucru nu este de ajuns. Proletariatul trebuia să-și facă un aliat fidel din țărănimea muncitoare. Dar mai cu seamă de o importanță covîrșitoare pentru mișcarea muncitorească era necesitatea conducerii luptei sale de către un partid politic revoluționar, marxist leninist. Acest partid a luat naștere puțin mai tîrziu, în 1921. Era Partidul Comunist din Romînia, care, an de an, avea să ducă spre noi izbînzi lupta clasei muncitoare.

Luna Marii Prietenii

Manifestările din cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice continuă să aibă loc în capitală și în țară. In cadrul „Săptămînii cărții sovietice" s-a deschis în capitală expoziția „Cărți traduse din limba rusă". Expoziția cuprinde opere editate în țara noastră din literatura politică, beletristică și științifică a Uniunii Sovietice. Artiști cunoscuți, cum sînt Gheorghe Mărutză, Ileana Predescu, Eugenia Zaharia, Ion Lucian și-au dat concursul la simpozionul cu tema „Pagini de literatură despre Marele Octombrie". In mai multe săli din capitală s-au ținut numeroase conferințe din ciclul „Știința și tehnica sovietică pe primul loc din lume". La simpozionul cu aceeași temă, oameni de știință ca prof. acad. Constantin Demetrescu, director al Observatorului Astronomic din București al Academiei R.P.R. și prof. univ. Călin Popovici, au vorbit despre „Știința și tehnica sovietică, deschizătoare de drumuri în explorarea spațiului cosmic". Conf. univ. F. Ciorăscu director adjunct științific al Institutului de fizică atomică al Academiei R.P.R. a vorbit despre „Succesele folosirii pașnice a energiei nucleare în U.R.S.S."

★

Manifestări asemănătoare au avut loc și în țară. La Galați, printre alte multe manifestări, s-a ținut o seară literară de poezie sovietică și romînească la care a participat și poetul Eugen Frunză.

★

La Constanța a avut loc o adunare publică a femeilor, cu care prilej s-a vorbit despre „Rolul femeii sovietice în educarea tinerei generații". Participantele la adunare au trimis o scrisoare de salut femeilor din orașul și regiunea Rostov. A urmat apoi un program de filme documentare sovietice și romînești.

★

La Casa Prieteniei din Brăila s-au organizat numeroase manifestări la care au participat pînă acum peste 5000 de cetățeni. Aici s-a desfășurat concursul literar „Viața și opera lui Maxim Gorki" și simpozionul cu tema: „Noi cuceriri ale medicinii sovietice".

★

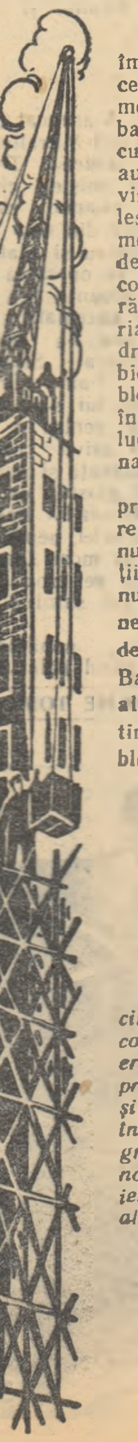
O interesantă seară literară a fost organizată la Pitești. Cu acest prilej, poetul Nicolaie Tăutu, laureat al Premiului de Stat, a vorbit despre „Eroismul soldaților sovietici oglindit în poezie".

★

In regiunea Cluj, la manifestările prilejuite de Luna prieteniei au participat pînă acum peste 200.000 de oameni ai muncii romîni, maghiari și germani. In cluburi muncitorești, întreprinderi, instituții și cămine culturale de la sate s-au ținut numeroase conferințe despre realizările Uniunii Sovietice în domeniul științei, tehnicii și culturii. In regiune au avut loc seri și șezători culturale, audiții muzicale și alte însuflețite manifestări. Caravanele cinematografice au prezentat la sate un mare număr de filme sovietice. Echipele artistice sindicale care au dat programe pînă acum sînt în număr de peste 800. Ele au prezentat frumoase programe artistice, inspirate din folclorul sovietic și romînesc.

In toată țara, manifestările prilejuite cu ocazia acestei mari sărbători continuă.

ÎN CASĂ NOUĂ

Roadele muncii au fost îmbelșugate în toamna aceasta... In cele ce urmează însă, nu este vorba de bogăția știuleților cu grăunțe puternice de aur sau de chihlimbarul vinurilor ce abia-și potolesc fiertul în umbra cramelor. E vorba de roadele mîinilor iscusite de constructori care fac să răsară ca din pămînt uriașe clădiri de piatră, dreptunghiulare sau cubice. Cartiere întregi de blocuri muncitorești și-au înălțat, anul acesta, siluetele zvelte către lumina dimineților...

Capitala cunoaște în privința aceasta o înnoire nemaiîntîlnită. Tot mai numeroase sînt construcțiile care iau locul vreunui colț viran sau a unei clădiri vechi, ciuntite de schijele războiului. Ba pe o stradă, ba pe alta, s-au deschis în ultima vreme ușile multor blocuri noi peste pragul cărora o dată cu scînteierile razelor sprințare de soare, au pășit o mulțime de copii, bucuroși că ei și părinții lor se mută în casă nouă. Privind cu plăcere pereții luminoși, cu iz tare de zugrăveală proaspătă „musafirii" se simt nespus de bine în apartamentele lor confortabile: ca la ei acasă!

BLOCURILE DE PE „BREZOIANU"

Trecătorul care are prilejul să meargă pe strada Brezoianu, este atras, fără îndoială, de freamătul ce răzbate din dreptul numerelor 47-49. Prin văzduh se întretaie scrîșnetul de pietriș și ciment frămîntat în betoniere, cu huruitul mașinilor sau cu rîsetele stîrnite de gluma vreunui meșter mai șugubăț. Aci se construiește un adevărat complex de clădiri. Unele sînt aproape gata, altele abia se zăresc dindărătul schelelor de scîndură albă.

— Un bloc va fi gata pe la mijlocul lui noiembrie, ne informează inginerul Ilie Badea, șeful adjunct al șantierului. Alte două, vor primi oaspeți cam pe cînd s-o lăsa iarna de-a binelea.

— Adică, pe cînd?...

— Pe la începutul lui ianuarie, adaugă inginerul, trăgîndu-mă lîngă o masă improvizată și aruncîndu-și privirea, zîmbind, pe un plan uriaș, fixat orizontal cu pioneze. Vedeți, acesta-i planul construcției la care turnăm acum planșeul. Prevăzută cu trei corpuri de clădire, în formă de U întors, construcția va avea nouă etaje, însumînd două sute de apartamente. Va fi unul dintre cele mai mari blocuri de locuințe din țară — o construcție modernă, confortabilă, cu fațada de o arhitectonică minunată.

Pe hîrtia netedă a planului, se înscrie, în tuș, în fața blocului, o grădiniță punctată cu două alei drepte, menite să facă legătura cu Cișmigiul. La vară, grădinița devenită realitate, va găzdui pe băncile-i primitoare pîlcuri de copii veniți aci să se odihnească o clipă, să răsfoiască o carte.

Admirînd asemenea clădiri, nu poți să nu te gîndești, în primul rînd, la constructorii ce le înalță, la comunistul Vasile Ion, betonist, la echipa lui Pleșca Aurel, la fierarii lui Stroiescu Vasile sau la dulgherii din echipa lui Șenkel Simion.

Blocurile pe care le durează ei acum, rămîn o mărturie a mărețelor înfăptuiri de azi, a entuziasmului lor creator.

AL. DINU IFRIM

Noul orășel muncitoresc Vulcan. Acolo unde altădată era doar un cîmp presărat cu gropi și mărăcini, se înalță albe în soare, grupuri de case noi, în care locuiesc sute de familii ale minerilor.

In cinstea lui 7 Noiembrie

Şi la ţesătoria „Răscoala din 1907" întrecerea în cinstea lui 7 Noiembrie e în toi. In fotografie, tovarăşa Alexandrina Piţoi, care în primele zile ale lunii octombrie a ţesut 52 m. pînzeturi peste plan.

30.000 de rulmenţi

Ştiţi cu toţii că aproape toate maşinile, indiferent de felul lor, dacă sînt simple sau complicate, găzduiesc în mecanismul lor nişte cerculeţe de fier care se numesc rulmenţi. Importanţa pe care o au aceste piese o cunosc bine muncitorii fabricii de rulmenţi din Bîrlad, care se străduiesc să dea mereu mai mulţi rulmenţi şi de cea mai bună calitate. In întrecerea pornită în întîmpinarea lui 7 Noiembrie, ei au economisit peste 156.000 kg de metal şi au fabricat de curînd, peste prevederile planului, cel de al 30.000-lea rulment.

Primele succese

Şi muncitorii fabricilor de zahăr din întreaga ţară muncesc cu rîvnă pentru ca în magazine să se găsească din belşug acest produs. Cei de la fabrica de zahăr „Bernath Andrei" din Tg. Mureş au şi obţinut primele succese în munca lor. Din zahărul fabricat de ei pînă acum, peste prevederile planului, se poate asigura aprovizionarea oraşului Tg. Mureş pe timp de un an.

O nouă coloană!

Nici muncitorii uzinelor de autocamioane „Steagul Roşu" din Oraşul Stalin, despre ale căror frumoase victorii în muncă aţi auzit de atîtea ori, nu s-au lăsat mai prejos. Din metalul economisit de ei, în întrecerea socialistă iniţiată în cinstea zilei de 7 Noiembrie, se pot construi nu mai puţin de 220 autocamioane. In mers coloana aceasta s-ar întinde pe o distanţă de 6,6 km, adică de la Oraşul Stalin la Săcele.

ACTUALITĂŢI DIN U.R.S.S.

CEL MAI MARE FURNAL DIN EUROPA

La Celeabinsk a fost pus în funcţiune un uriaş furnal care întrece chiar pe cel de la Krivoi-Rog socotit pînă acum cel mai mare din Europa. Furnalul are un sistem de răcire prin evaporare, elaborat pentru prima oară în tehnica mondială, de către inginerii sovietici.

Important de menţionat este faptul că marele furnal a fost construit în numai 9 luni, lucru care a uimit delegaţia de specialişti siderurgişti din S.U.A., care a vizitat şantierul. Dînd în funcţiune acest furnal, constructorii sovietici au redus cu o lună termenul planificat.

TELEVIZIUNEA IN... MINA

Folosirea televiziunii în tot mai multe domenii, înlesneşte perfecţionarea metodelor de lucru şi uşurează munca oamenilor. Televiziunea a pătruns şi în mine. La exploatarea carboniferă „Severnaia", din bazinul Donetului, tăierea cărbunelui este controlată cu ajutorul televiziunii. Din biroul său, dispecerul poate să urmărească pe ecranul de televiziune întreaga operaţie de tăiere. In alte exploatări carbonifere au fost montate posturi de televiziune pentru a controla funcţionarea ascensoarelor. Cu ajutorul acestor posturi este urmărită coborîrea minerilor în mine şi transportul cărbunelui la suprafaţă.

FANTEZIE? NU, O REALITATE!

Rezervoarele unui avion s-au defectat. De obicei, într-o astfel de situaţie pilotul este nevoit să aterizeze îndată. Aterizarea însă nu va mai fi necesară, dacă avionul va fi alimentat cu benzină solidă.

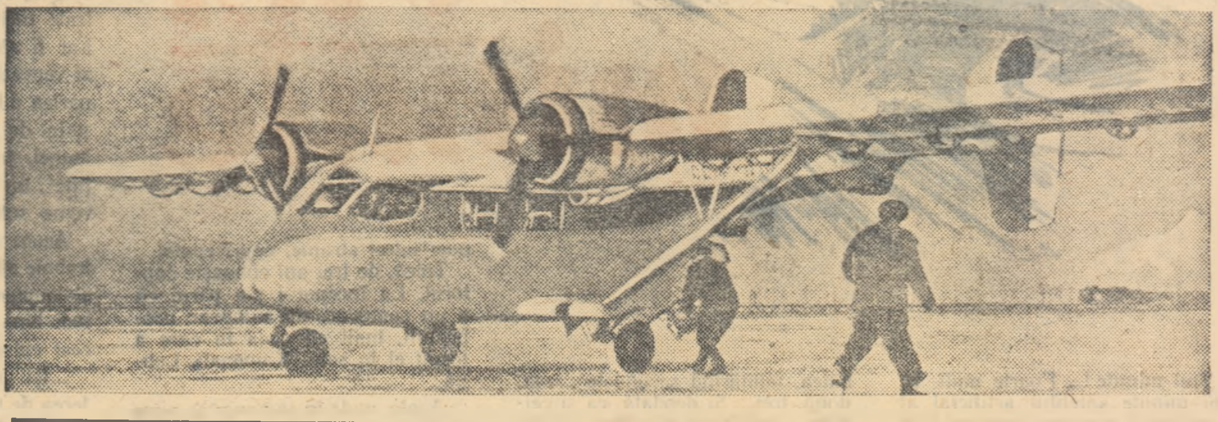
Ce este aceasta, o fantezie, o poveste? Nu. Este un lucru care aparţine unui viitor foarte apropiat. Vizitatorii pavilionului „Ştiinţa" de la Expoziţia Unională Industrială din Moscova, cercetează îndelung standul în care sînt expuse nişte pietre albe şi brune, ca nişte brichete. Este benzina solidă pentru aviaţie şi auto. Dacă cineva rupe o bucată de piatră din aceasta şi o strînge cu putere, din ea vor curge picături de benzină.

Cum a fost posibilă realizarea aceasta? Inchipuiţi-vă un fagure de miere. Structura benzinei solide este aceeaşi. Picături minuscule de benzină sînt închise în celule de masă plastică. Pentru păstrarea acestui combustibil, nu este nevoie de rezervoare speciale. E de ajuns ca brichetele să fie acoperite cu o foaie de cort, iar dacă sînt îngropate, pot fi păstrate timp de mai mulţi ani.

„ALBINA"

Avionul cu acest nume a fost construit la Kiev sub conducerea inginerului O. Antonov. Pentru decolarea aparatului, care e înzestrat cu două motoare de cîte 260 CP este nevoie de un aerodrom „microscopic" de abia 70 m. Avionul atinge o viteză de 250 km/oră şi ia la bord şase persoane. „Albina" zboară fără escală 1000 km şi, ceea ce e mai interesant, poate fi condusă de orice automobilist.

In fotografie: avionul „Albina".

RADIO GLOB

● *Aproape 2600 de mecanici ai societăţii de navigaţie aeriană „Capital Airlines" din Washington au declarat grevă, cerînd mărirea salariilor. Urmarea acestei acţiuni greviste a fost că traficul aerian de pe liniile ce leagă Washingtonul de alte 90 de oraşe americane a încetat complet.*

● *Un televizor la 50 de locuitori! Cifra aceasta, care arată dezvoltarea tot mai mare a industriei electrotehnice din R. Cehoslovacă, depăşeşte cu mult nivelul Franţei, Suediei, Austriei, şi altor ţări occidentale. Pînă în 1965 este prevăzut ca numărul aparatelor fabricate în ţara prietenă să crească astfel încît să revină cîte un televizor la fiecare a treia familie.*

● *Locuitorii New-York-ului au avut de curînd o neplăcută surpriză: un avion militar de transport, rămînind fără benzină, a aterizat forţat pe una din străzile aglomerate ale marelui oraş. Avionul a sfărîmat trei automobile şi o motocicletă, rănind mai multe persoane.*

● *Ca urmare a crizei economice şi a politicii războinice dusă de guvernele ţărilor apusene, tot mai mulţi muncitori din aceste ţări rămîn fără lucru. Aşa, de pildă, în Anglia, existau în luna septembrie 514.700 şomeri, adică cu 30.000 mai mulţi decît în lunile precedente. In Italia numărul şomerilor atinge aproape două milioane, ceea ce înseamnă 3,6 la sută din populaţie.*

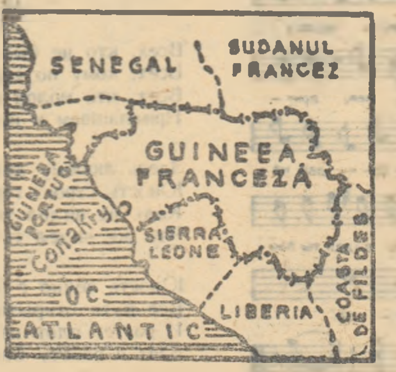
ATLASUL PIONIERULUI

GUINEEA

Pe harta lumii a apărut de curînd un nou stat independent: Guineea. Ţara aceasta, aşezată în Africa Occidentală, la ţărmul Oceanului Atlantic, nu este prea mare: are o suprafaţă de 251.000 km p. şi numără abia 2 milioane de locuitori. Dar istoria ei este o istorie zbuciumată, plină de suferinţe, ca a tuturor ţărilor din marele continent negru, înrobite secole în şir de colonialişti.

După ce multă vreme Portugalia şi Anglia îşi disputaseră stăpînirea asupra ei, în a doua jumătate a secolului XIX Guineea e cotropită de trupele franceze. In 1895 ea este înglobată în Sudanul francez, iar mai apoi devine teritoriu autonom în cadrul Africii Occidentale Franceze. „Autonomia" aceasta era însă doar o vorbă goală, fiindcă poporul Guineei, cumplit exploatat şi ţinut în înapoiere, nu era stăpîn în ţara sa. De multe ori s-a răsculat poporul din Guineea împotriva asupririi, înscriind pagini de eroism în istoria luptei sale de eliberare. Cea mai însemnată răscoală a fost aceea din 1908. Fireşte că răsculaţii, neînarmaţi, n-au putut rezista focului ucigător al tunurilor. Dar împotrivirea, lupta pentru sfărîmarea jugului colonialist, a continuat de atunci fără încetare.

Ce i-a adus pe colonialişti pe pămîntul acestei ţări a savanelor, presărată cu nepătrunse păduri tropicale? Desigur că nu frumuseţea sălbatică a peisajului veşnic verde. Ţinta lor era aceeaşi ca pretutindeni: jaful. Subsolul Guineei cuprinde bogăţii nemărginite. Numai zăcămintele de fier din bazinul Konacry sînt evaluate la 2 miliarde şi jumătate de tone. Altă bogăţie, destul de însemnată, o

constituie fructele. Vapoarele companiilor colonialiste de comerţ transportau, an de an, tone întregi de banane, cafea şi arahide, obţinute pe nimic din truda de sclavi a muncitorilor de pe plantaţii.

Dar a venit ziua cînd lupta dîrză a patrioţilor din Guineea a fost încununată de succes. Nu e mult timp de cînd generalul De Gaulle a organizat un aşa zis referendum pentru aprobarea constituţiei sale militariste, fasciste, care sugrumă libertăţile poporului francez, aducînd noi nenorociri asupra popoarelor din colonii. Nelăsîndu-se amăgită de făgăduielile mincinoase ale guvernului, neînfricată în faţa mitralierelor, populaţia Guineei a spus un „NU" energic şi hotărît constituţiei lui De Gaulle. Imediat după aceea, la 2 octombrie, Guineea şi-a proclamat independenţa, devenind republică. Astăzi, Republica Guineea, condusă de un guvern al forţelor patriotice, în frunte cu preşedintele Seku Ture, păşeşte cu încredere şi fermitate pe drumul libertăţii. Colonialiştii au lăsat o moştenire grea: 98% din populaţie e analfabetă, agricultura se face cu mijloace primitive, industria e aproape inexistentă. Dar poporul Guineei, eliberat din sclavia colonialistă, va lupta din răsputeri pentru a înlătura starea aceasta de înapoiere, pentru a-şi clădi o ţară înfloritoare, paşnică. Poporul nostru priveşte cu simpatie aceste strădanii şi salută din toată inima proclamarea Republicii Guineea, cel de al noulea stat independent african.

VASILE MANUCEANU

A. Kovaliov

trei minute

Trei minute !... Foarte mult. In trei minute satelitul artificial al pămîntului parcurge aproape 1500 de km, iar gîndul omului în aceleași trei minute este în stare să reînvie tot ce s-a petrecut în timpul unei vieți întregi...

Dar altminteri, trei minute sînt doar 180 de secunde și aproape tot atîtea bătăi de inimă. Trei minute — e un timp infinit de scurt.

...Pînă la explozie rămăseseră trei minute. Poate ceva mai mult — poate ceva mai puțin.

Matveev și ceilalți muncitori din jurul cuptorului așteptau încordați. Penele care țineau închisă ușița cuptorului, fură smulse. Amenințătoare, masa de foc a fontei apăru.

Inima lui Anatolii Vorobiov bătea, numărînd secundele ...una, două, trei... Și deodată, ca și ceilalți, a înțeles și el... Metalul din cuptor se va scurge în antecreuzet, îl va umple, apoi fonta clocotitoare va sparge peretele, va pătrunde în camera unde circulă apa, se va forma abur și atunci... O sudoare rece, lipicioasă. îi acoperi tot corpul: atunci va fi explozia ! Explozia cuptorului !

Cu un tub de oxigen în mîini, Matveev, vechiul și încercatul topitor, se repezi către gura cuptorului Tolea tresări.

— Nu te las ! Doar ai copii ! — și o femeie își înfipse mîinile în umărul lui.

Metalul clocotea în cuptor. Vîrtejuri grele de foc țîșneau în sus și se prăbușeau cu o putere turbată peste căptușeala de cărămizi. Inima lui Tolea bătea din ce în ce mai tare. Fiecare bătaie însemna încă o secundă trăită, încă un pas pe drumul spre catastrofă.

— „Doar ai copii" ! strigătul acela îi răsuna încă în urechi, îi pătrunsese în creier. Cît timp trecuse ? O jumătate de minut, un minut ? Acum va izbucni explozia! Inseamnă că într-o clipită se vor revărsa, aidoma lavei, cinci tone de metal topit. Inseamnă că într-o clipită se va sfărîma în bucățele uriașul butoi de cărămidă — cuptorul — în care acum clocotește fonta.

Dar acești oameni de ce stau în jur ? De ce nu fug ? De ce ? Metalul îi va acoperi, ca un val uriaș și... totul se va sfîrși. Poate că se va găsi cineva care să ia de la Matveev tubul cu oxigen și să intre acolo în cuptor ? Nu-i chiar atît de simplu. Cuptorul nu poate suporta atingerea unei mîini străine, nepricepute.

Tolea, de trei ani cunoaște cuptorul. La început i s-a părut că e un samovar, un samovar neobișnuit, înalt cît casa în care a locuit el în satul Kamenaia Lubna.

Acolo, unde în samovar se pune cărbunele, în cuptor, printr-un chepeng așezat sus, se pune metal și cocs. Iar coșul nu este făcut din metal, ca la samovar, ci din cărămidă refractară. Acum, în acest coș clocotește înfuriat metalul, își caută o ieșire.

Alături e antecreuzetul, un rezervor uriaș căptușit tot cu cărămidă refractară, unit printr-un tub cu cuptorul. Prin acest tub, metalul topit și prelucrat se scurge în antecreuzet, iar de aci, prin gura de scurgere, în oală.

Dar acum totul a amuțit. Toți muncitorii stau aci lîngă cuptor. Inima lui Tolea mai numără cîteva bătăi. Probabil acum s-a scurs primul minut și a început al doilea. S-ar putea să fie și ultimul din viața sa. S-ar putea ca cel de-al treilea minut nici să nu mai vină.

Tolea, grăbește-te ! Ești doar comsomolist ! Nu o dată ai stat în interiorul acestui cuptor, ai respirat aerul greu al fontei și al cărămizilor arse, făcînd reparații ! Tolea, tu știi să supui metalul, tu poți să „tai" șuvița de fontă răcită care a astupat tubul de unire. Hai, grăbește-te, Tolea ! Nu-ți fie teamă !

Și, deodată, aruncă peste el o manta de azbest, turnă apă peste ea și apucînd tubul balonului de oxigen, se strecură prin ușiță în antecreuzet, acolo unde temperatura atinge 1000 grade C.

...Și omul, comsomolistul Tolea, începu lupta cu cuptorul care turbase. Hotărîse să supuie metalul. Știa să-și învingă slăbiciunea și frica. Se mai întîlnise în viața lui cu ele. Nu atunci cînd și-a reținut lacrimile în ziua plecării tatălui și a fraților mai mari pe front. Nu. Singura dată s-a descurajat el cînd, după despărțirea de tată, în vara anului 1942, într-o zi, a murit mama. El rămăsese cel mai mare în familie. Atunci capul familiei, puștiul de 12 ani, izbucnise în plîns. Dar apoi își stăpînise nervii, își ștersese lacrimile. Cine știe, poate că n-ar fi putut face față greutăților, singur, cu cele două surori și un frate mai mic, dacă oamenii nu i-ar fi sărit în ajutor. In fiecare zi veneau acasă la ei oameni din partea diferitelor organizații raionale, de la Sfatul popular al comunei, învățătorul. Ei l-au susținut, nu l-au lăsat să se încovoaie sub povara greutăților...

Acum Anatolii înțelege că el trebuie să salveze oamenii de aici și cuptorul, și înțelege cu atît mai bine cu cît și-a reamintit acest episod din viața sa...

...Își concentrează toată puterea de voință și ridică tubul balonului de oxigen pentru a tăia metalul răcit. Dar ca să găsească locul unde trebuia să taie metalul, Tolea trebuia să deschidă ochii. Cum să-i deschidă ? Aerul încins, îmbîbat de metal, îi pătrunde în plămîni, îi străpunge pieptul pe dinăuntru cu milioane de ace, îi arde pielea de pe mîini și față... Forțîndu-se și mai mult, deschide ochii și îndreaptă tubul spre locul unde trebuia să fie deschizătura...

In atelier se lăsase o liniște încordată, alarmantă. Muncitorilor, care erau martori ai acestei fapte eroice, li se tăiase răsuflarea. Așa se întîmplă în timpul unui atac de artilerie. E liniște, iar omul așteaptă : acum va șuiera un proiectil. va bubui undeva pe alături și moartea îți va răpi un prieten bun sau mai mulți dintr-odată. Așa și acum. Oamenii privesc îngroziți spre cuptor...

...Dar explozia nu veni ! Metalul, supus, năvăli din cuptor în antecreuzet.

Din ușița colectorului se prăvăli un om, în brațele tovarășilor săi. L-au pus pe podea, i-au desfăcut combinezonul, cămașa. Cineva aplecă urechea pe pieptul lui. pe inima lui. Anatolii deschise ochii. văzu fețele luminate ale oamenilor și înțelese că a rămas în viață, înțelese că nu trecuseră cele trei minute. căci altfel ar fi fost prea tîrziu...

Aceasta s-a întîmplat în luna octombrie 1957.

PREZENȚE ROMÎNEȘTI PESTE HOTARE

MOSCOVA.

Asociația de prietenie sovieto-romînă, Uniunea scriitorilor din U.R.S.S. și Biblioteca de stat pentru literatură străină, au organizat vineri 17 octombrie a.c. o seară literară închinată marelui nostru scriitor romîn Alexandru Vlahuță.

GÖTTINGEN

De curînd s-a deschis la muzeul orășenesc din Göttingen (R.F. Germană) o expoziție de artă populară romînească, trimisă de Institutul romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea. La deschiderea expoziției, directorul muzeului, printre altele, a vorbit despre rolul creației artistice a poporului în desvoltarea artelor, subliniind condițiile care au făcut posibilă în țara noastră dezvoltarea artei populare în forme atît de multilaterale

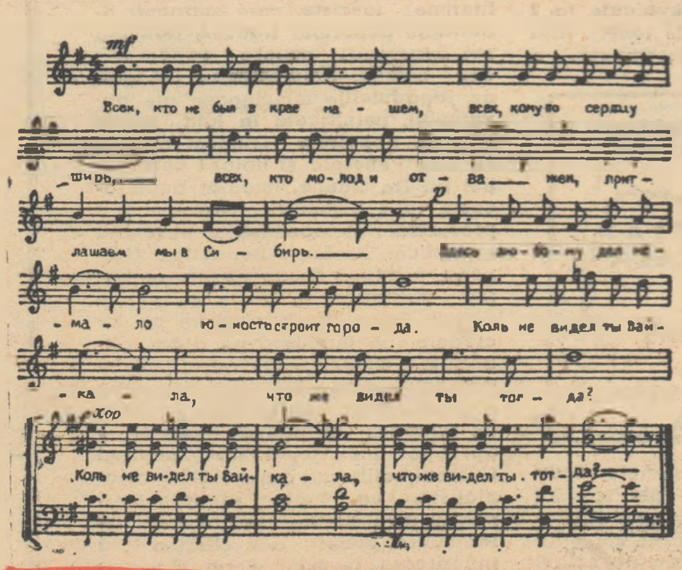
PARIS

Intre 6—8 octombrie, la Paris a fost organizat de Federația Popoarelor Latine, Festivalul Filmelor documentare. Filmul documentar romînesc Doina Oltului a fost distins cu Marele premiu de Onoare pentru meritele sale folclorice.

CUCERIM PAMINTURI NOI

Versuri : **MARK SERGHEEV** Muzica : **ALEXANDR DOLUHANIAN**

In romînește de **GHEORGHE TOMOZEI**

Всех, кто не был в крае нашем,
Всех, кому по сердцу ширь,
Всех, кто молод и отважен,
Приглашаем к нам в Сибирь.

Здесь любому дел немало:
Юность строит города.
Коль не видел ты Байкала,
Что же видел ты тогда?!

Юность вечно с бурей в братстве,
Все пути открыты ей,
И растет плотина в Братске,
Взят в работу Енисей.

День встает над Ангарою,
Озарив Байкала ширь.
Ждет Сибирь своих героев —
Приезжайте к нам в Сибирь!

Stepe și păduri și cetini
Il așteaptă pe eroi,
Vă întîmpinăm, prieteni,
In Siberia la noi.

Rup escavatoare malul
Tinerii brăzdează lunci·
Dacă n-ai văzut Baikalul,
Oare, ce-ai văzut atunci ?

Infrățiți, sub cer noptatic,
Prin furtună construim
Și ca pe un mînz sălbatic
Eniseiul îl strunim.

Iși ridică fruntea dreaptă
Schelele prin vînt și ploi
Hai, Siberia v-așteaptă,
Cucerim pămînturi noi.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10 : 17 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".